

Ahoj Triskáči,

Dne 1.března se po téměř ročních přípravách vydala naše výprava do Švédska na legendární Vasův běh.Trojici běžců Ruda Hansgut,Mira Mynář a Milan Pekař doplnil jednočlenný realizační tým Danča Hegingerová.Ačkoliv celá expedice byla jedním velkým krokem do neznáma,díky poctivé přípravě a fantastickým podmínkám na trati všechno nakonec klaplo a závod jsme úspěšně dokončili.Zážitků jsme dovezli spousty tak aspoň něco trochu podrobněji:

Ve čtvrtek ráno jsme se autem přesunuli do Vídně a odtud letecky přes Berlín do Stockholmu.Čekal jsem drsný sever,ale místo toho nás uvítalo jarní slunce,asi 10 stupňů a nikde ani vločka sněhu.V půjčovně na nás čekal zbrusu nový vůz Hundai I 40.Mira vyvěsil za okno českou vlajku a vyrazili jsme do Mory.Cesta probíhala podobně jako cesty na Jizerku.Troška Becherovky a místní rocková stanice vykouzlili v autě veselou atmosféru.Jelikož Ruda řídil,užíval si aspoň funkčních stěračů vozu.Žasnul.

Po liduprázdných švédských silnicích jsme dojeli do Mory a ubytovali se v příjemném dřevěném domečku paní Lisbeth a její rodiny.Bylo nám naprosto upřímně sděleno ,ať se u nich chováme jako doma,že je nám vše k dispozici.Předali jsme láhev Bechera,naučili Švédy pít slivovičku a šli spát.

Ještě bych zdůraznil Miroslavův přínos pro akci.Mira byl jednoznačně referentem pro optimismus.Já a Ruda jsme byli po zdravotních potížích v poslední době trochu zařezaní.Mira však již z Olomouce zářil a neustále vesele připomínal ,že JSME NA VASÁKU a musíme si to užít.Vydrželo mu to po celou dobu akce až do návratu domů a myslím,že mu to ještě nějakou dobu vydrží... Ve volných chvílích pak vymýšlel různé taškařice na letištní kontroly.Zkoušel třeba propašovat půlkilovku sardinek v palubním zavazadle.

V pátek jsme vyrazili do města na prezentaci.Počasí opět nádherné ,sníh skoro žádný.Slavnostně jsme se zaprezentovali a bloudili po expo stanu.Hlavní cíl bylo sehnat tipy na mázu,pčasí a koupit trika.Pak jsme museli spěchat zpátky na barák.Rychle jsme se převlékli,nakoupili svačiny v obchodě a vyrazili autem do hor.Po cestě jsme si udělali piknik u silnice na ledovém vichru.Podvečer jsme strávili nádhernou projížděkou na lyžích v lyžařském středisku Gronklitt asi 25 km od Mory.Najeli jsme jen asi 12 km,ale byla to krása.Dva okruhy kolem místního jezera,západ slunce,paráda.Po návratu jsme ještě vyrazili do Mory na pívko,ale byl to neřešitelný úkol sehnat hospodu.Nakonec jsme si v jediné místní otevřené restauraci dali pívko za 60 SK a šli bydlit.

Ráno jsme znovu navštívili Moru.Prohlédli jsme si cílovou rovinku se slavnou bránou a Vasaloppet museum.Pak už se začal hlásit starták a spěchali jsme mazat lyže.Trošku uvolnění přinesla netradiční předváděcí jízda autem po zamrzlém jezeře.Parádní adrenalin.

Ruda vytáhl své zbrusu nové kopyto a začli jsme mazat.Počasí bylo opět nádherné a tak jsem si s Mirou vytáhl na dvorek dvě zednické kozy a dělal lyže pěkně na sluníčku.Nervozita stoupala a tak se celá procedura protáhla až do večera.Danča mezitím skočila do obchodu a navařila večeři.Naši dva zkušení vytrvalci radili,že se mám před závodem pořád cpát.Takže když jsem se v deset dostal konečně do postele,bylo mi tak blbě,že jsem nemohl ani usnout.

Den D 4.3.2012:

Vstáváme v 2.30 ráno.Pomalů se motáme a oblékáme.Kluci opět zkušeně pomalu a dlouze snídají.Já jsem z toho nervózní a moc toho nesním.Pak už vyrážíme pěšky do mrazivé švédské noci.Po dvou kilometrech jsme na parkovišti.Vše jde hladce a tak ve 4:00 nasedáme do autobusu.Směr Salen!V autobusu zkouším dřímat ,ale moc to nejde.Mira ještě upozorňuje,že JEDEME VASÁK.v šest ráno jsme na místě startu.Salen je v údolí u řeky a je tu ukrutná zima a tma.Z vyhřátého autobusu do -14 stupňů.Chvilku nám trvá zorientovat se v tom mraveništi.Nejdříve musíme k bráně do našeho startovního sektoru.Gate 9.Je tady pořádná fronta.Asi 20 minut mrzneme,než jsme přes čip vpuštění do startovního

sektoru. Skládáme lyže do takového stromečku dle ostatních, abychom si zabrali pozici pro start. Mezitím se rozednilo a začínáme vnímat ty davy lyžařů kolem. Balíme věci do barevných pytlů a házíme je do připravených kamionů a kontejnerů. Člověk by řekl, že už ty věci nikdy neuvidí, ale Švédové to mají zmačknuté. Následujeme dav a nacpeme se do expo stanu, abychom se trochu ohřáli. Svačíme s ostatními mezi prodejními regály. Utíká to. Je čas jít na start. Při návratu do koridoru jsem trošku naměkko. vrtulníky, vlajky, tisíce lyžařů.. Nemůžu věřit, že jsme fakt tady. V každém sektoru je podium, na kterém předvádějí holky tanečky na zahřátí. Vychází sluníčko a všechno je najednou veselejší. Mira má formu a je těžce v pohodě. Je přece na VASÁKU. Poslední fotky a obout do lyží. 8:00. Celá ta obrovská masa se překvapivě plynule dává do pohybu. Za cílovou rovinkou je taková vlnka. Z vrcholku se otevírá nezapomenutelný pohled na zhruba 13 000 lyžařů před námi v padesáti stopách. Stopa je zmrzlá. Jede se na soupaž a takřka bez námahy.

Po kilometru přichází kopec a špunt. Celá ta masa se zasekne a po centimetrech se posouvá nahoru. Snažím se to brát jako součást atmosféry závodu a trpělivě se posunuji. Ruda se s tím trochu trápí, ale bojuje. Celá tahle zkouška nervů trvá asi 50 minut. Najednou kopec končí a dostáváme se na náhorní planinu, kde se to už v pohodě rozjíždí. Na horizontu je vlevo optimistická cedule nejvyšší bod trati 520m, vpravo je ta větší, horší: 87km do cíle. To budí respekt. První mírné klesání. Stopa neuvěřitelně jede. Vzápětí se otevírají nádherné výhledy na okolní kopce. Jedeme přes zamrzlá jezera a pláně. Sluníčko začíná hřát. Lepší to být ani nemohlo. Do cíle je strašně daleko, ale napadá mě, že to musím za každou cenu dojet, když nám příroda takhle pomohla. Jedu takové eko tempo a užívám si okolí lidí, atmosféru. Za chvíli je tu Smagan, první občerstvovačka. Beru ionťák a poctivě svačím tyčinku a gel. Mám hodinu náskok na limit. Další úsek je stejně krásný. Jenom zírám. Druhá občerstvovačka je na kilometru 24. Zatím bez problémů. Zkousím vasáckou borůvkovou polévku. Dá se, ale nějak z toho odvázanější nejsem. Svačím z vlastních zásob. Za chvíli je jeden ze sjezdů. Pro mě klíčový bod závodu: přede mnou v plné rychlosti padají dva borci a já nemám kudy. Nakonec to nějak zázračně proskočím a ještě asi 50m s tím bojuju. Nakonec jsem to ustál, ale stálo mě to tak pět let života. Možná nejdelší stoupání závodu je na Risberg. Je to cca 4 km, ale není to žádná hrůza. Je vedro a sníh už začíná zpomalovat. V kopci zjišťuji, že jsem ztratil gumovou pružinu z vázání a jsem z toho nervózní. Asi po půlhodině si řeknu, že je to tam zbytečně a v klidu pokračuji. Risberg je jedna ze známějších občerstvovaček. Je tu spousta lidí, hraje tu švédská lidová kapela. Fakt pohoda. Další cesta je opět krásná. Je tu cedule 50 km a já jsem na tom překvapivě dobře. Ted' už jenom Jizerku. Za chvíli jsem v Evertsbergu a svačím. Trochu bojuju s nalepeným gelem na lyži. Tady trať opouští kopce a začíná klesat dolů. Na další občerstvovačku je to dlouhých 14 km. Ke konci už mám hlad, žízeň a začínám už cítit únavu. Je tu Oxberg. Piju, jím, odpočívám. Chtěl jsem přimáznout, odraz je hodně špatnej, ale nakonec jsem to odložil až bude hůř. do cíle je to 28 km. Zdá se to kousek, ale kdo ví. Proti limitu mám najeto dvě a půl hodiny a jsem v klidu. Cesta ted' kopíruje údolí. Na cestě jsou neustále terénní vlnky, což mi vyhovuje, protože se střídá rytmus a poloha těla člověk tak nevytuhne. Předposlední občerstvovačka Hokberg je na posledním větším kopci. Síly ubývají, ale o nějaké velké krizi se nedá mluvit. Ani křeče. Jenom nezdívočet. Odtud už není moc na co koukat. Cesta jde pořád lesem, za to přibývá diváků a fanoušků. Při jejich povzbuzování Heja, Heja zapomenete na únavu. Ted' už jen hltat kilometry 12, 11, 10 ELDRIS! Poslední stanice, poslední ionťák, tady už je pohoda. Vyrážím v 16:15 na posledních 9 km. Kluci už jsou určitě dávno v cíli. Tahle trať jim prostě musela sednout. Já jsem trochu těžší váha, ale jsem šťastnej. Číslicím 6, 5, 4 nemůžu uvěřit. Začínám podvědomě zrychlovat. Tešil jsem se na průjezd Morou, ale poslední kilometry jsou vedeny přes hřiště a autokemp. Kilák. Vidím kostel. Za chvíli točím doleva jsem na hlavní třídě. Poslední vlna a vidím bránu. Svítí v zapadajícím slunci a mě letí ruce nahoru. Po devíti hodinách šesti sekundách končí celé to roční snažení. Nemůžu uvěřit. Hlavou mi letí všechna ta

soustředění: prosincový Bedřichov, uklouzaná Jizerka, Petříkov, Ostružná, Škaredá jedle, Karlov, nemocná záda. Najednou to všechno dostalo smysl a já v duchu děkuju klukům za ten poslední půlrok.

Z cílové tribuny přibíhá Danča fotografka, zapózuju a odcházím odevzdat lyže. Autobus mě odváží do určené školy, kde na mě kupodivu čekají moje oba batohy ze Salenu. Sprchuju se, sedám na lavičku, čtu SMSky od přátel a užívám si pocit vítězství nad sebou. Pak se vracím autobusem do cíle pro diplom a pro lyže. Cestou potkávám jak jinak rozesmátého Miru. Zajel skvěle za 7:42 a Ruda chvíličku za ním. Ještě jedno foto v cíli a vyrážíme na chatu za Rudou. Gratulujeme si. Moc to okecávat nemusíme, zažili jsme toho hodně. Máme to. Plánovaná oslava se nakonec nekonala. Po první švédské Plzni nám spadly hlavy únavou a bylo po všem. Ráno vstáváme a balíme. Ještě loučení s naší švédskou rodinou a v 8:00 vyrážíme. Já a Mira neřídíme, tak můžeme začít slavit. V letadle se k nám přidává Ruda. S Mirou si užíváme u okénka přelet našeho letadla nad Jeseníky a naším rodným městem. Ve Vídni jsme v 16:00 a Mira přidává svůj poslední kousek, jízdu na zavazadlovém pásu. Na parkovišti nacházíme auto i s ukrytou slivovicí. Za chvíli jsme ve vlasti. Celé to zakončujeme večerí v motorestu a pak už je Olomouc. Jsme v pohodě a šťastní. MISE SPLNĚNA, BYLI JSME NA VASÁKU

Ahoj Peki

PS: Kluci Vám určitě rádi napíšou svoje pocity a dojmy